

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **Ing. J. J.,** zastoupený Mgr. Miroslavem Neradem, advokátem se sídlem Pod Beránkou 2469/1, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2018, čj. KUJCK 76115/2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 10. 2018, čj. 39 A 2/2018-28,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Dne 20. 6. 2017 zahájil stavební úřad Magistrátu města Českých Budějovic územní řízení na základě žádosti o změnu územního rozhodnutí o umístění stavby *„Dálnice D3 - 0310/I Úsilné - Hodějovice, změna č. 3“*.

[2] V přípise ze dne 21. 1. 2018 žalobce stavebnímu úřadu sdělil, že se přihlašuje k řízení *„jako účastník v pozici veřejnosti“*.

[3] Stavební úřad zaslal žalobci sdělení ze dne 29. 1. 2018, podle něhož stavební úřad nemá důvodné pochybnosti o tom, že žalobce není účastníkem řízení. Jeho účastenství neplyne z obsahu jeho podání ani z dostupných podkladů založených ve správním spise.

[4] Dne 26. 4. 2018 vydal stavební úřad rozhodnutí o změně územního rozhodnutí o umístění dotčené stavby.

[5] Proti rozhodnutí stavebního úřadu podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 6. 2018 zamítl pro nepřípustnost. Žalovaný se ztotožnil s názorem stavebního úřadu, že žalobce nemá postavení účastníka územního řízení ani podle stavebního zákona, ani podle zvláštních předpisů, a proto je jeho odvolání nepřípustné. Odvolacími námitkami se zabýval jen z toho hlediska, zda nemají vliv na posouzení přípustnosti odvolání.

[6] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, kterou krajský soud výše uvedeným rozsudkem zamítl jako nedůvodnou. Podle názoru krajského soudu žalobce nebyl účastníkem územního řízení [ani podle § 85 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ani podle § 70 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, a odvolání nemohl podat ani podle § 9c odst. 3 a 4 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí]; správní orgány postupovaly správně, jestliže nevypořádaly žalobcovy věcné námitky.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[7] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Uvedl, že si je vědom svého procesního postavení, avšak podle svého názoru poukázal na celou řadu důvodů prokazujících nezákonnost rozhodnutí stavebního úřadu, které je v rozporu s veřejným zájmem a přesahuje i případnou ochranu stěžovatelova veřejného subjektivního práva. Stavební úřad s ním zpočátku jednal jako s účastníkem řízení. Stěžovatel dále obsáhle pojednal o nesplnění zákonných podmínek pro prioritní dopravní záměr, o nesrovnalostech týkajících se platnosti územního rozhodnutí, o výtkách ke zpracování tzv. stanoviska EIA, manipulaci s počty aut na dálnici ve vztahu k výpočtu hluku, o překračování hygienických limitů - hodnot benzo(a)pyrenů, o nesprávném umístění dálnice blízko města České Budějovice a o její neestetičnosti. Navrhl, aby NSS rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný se ztotožnil s názorem krajského soudu a navrhl, aby NSS kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] NSS úvodem konstatuje, že pokud krajský soud přezkoumával rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání pro nepřípustnost, mohl se zabývat pouze otázkou, zda existoval důvod nepřípustnosti odvolání, a s tím souvisejícím posouzením (ne)účastenství stěžovatele v územním řízení ze strany správních orgánů. Žalobními námitkami, jež se týkají věcných vad rozhodnutí stavebního úřadu, se krajský soud zabývat nemohl a nemůže tak učinit ani NSS v řízení o kasační stížnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2018, čj. 5 As 228/2017-32).

[11] Podle názoru stěžovatele se stavební úřad a žalovaný měli zabývat jeho věcnými námitkami proti změně územního rozhodnutí dotčené stavby, protože je stěžovatel uplatnil „v postavení a v zájmu veřejnosti“.

pokračování

[12] Již správní orgány a krajský soud obsáhle a přesvědčivě vysvětlily, že stěžovatel nemohl podat odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu, neboť odvolání může podat pouze *účastník* řízení (viz § 81 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád), kterým stěžovatel není ani podle § 85 stavebního zákona, ani podle § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny. Naplnění podmínek účastenství dle citovaných ustanovení stěžovatel ostatně od počátku netvrdil a tento závěr správních orgánů a krajského soudu nijak nerozporoval. V dané věci stavební úřad postupoval v souladu s právními předpisy, pokud na přípis stěžovatele ze dne 21. 1. 2018, kterým se chtěl stěžovatel přihlásit jako účastník do územního řízení, reagoval sdělením ze dne 29. 1. 2018. O tom, že stěžovatel nesplňuje žádnou z podmínek účastenství dle uvedených ustanovení, *neměl* stavební úřad *pochybnosti*, a tedy nebylo třeba postupovat podle § 28 odst. 1 správního řádu a o účastenství stěžovatele rozhodovat usnesením (k citovanému ustanovení srov. rozsudek NSS ze dne 19. 5. 2008, čj. 2 As 8/2008-39, č. 1657/2008 Sb. NSS).

[13] Dále žalovaný a krajský soud správně konstatovali, že právo podat odvolání stěžovatel neměl ani podle § 9c odst. 3 a 4 ve spojení s § 3 písm. i) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, protože není dotčenou veřejností ve smyslu posledně citovaného ustanovení. Dotčenou veřejností podle § 3 písm. i) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí není každý subjekt, který se za takovou osobu sám prohlásí. Jedná se buď o tzv. přímo dotčené osoby, které jsou příslušnými právními předpisy (správním řádem, stavebním zákonem, zákonem o ochraně přírody a krajiny) výslovně vymezeny jako účastníci řízení, nebo o tzv. environmentální právnické osoby [blíže viz Dvořák, L. *Zákon o posuzování vlivů na životní prostředí: komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2016, k § 3 odst. 1 písm. i)]. Ani do jedné z vymezených kategorií stěžovatel zjevně nespadá.

[14] Nad rámec nezbytného posouzení NSS konstatuje, že stěžovatel měl v územním řízení právo podat *připomínky* (viz § 89 odst. 1 stavebního zákona, § 9c odst. 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí), se kterými se stavební úřad musí v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádat. Stavební úřad své povinnosti dostál a připomínky stěžovatele velmi podrobně vypořádal na str. 29 až 32 rozhodnutí o změně územního rozhodnutí dotčené stavby. Žádný právní předpis však stěžovateli neumožňuje, aby podal (přípustné) odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu toliko v návaznosti na vypořádání jeho připomínek uplatněných z pozice veřejnosti.

[15] Ze všeho výše uvedeného vyplývá, že žalovaný postupoval správně, pokud odvolání stěžovatele zamítl jako nepřípustné a nezabýval se stěžovatelovými námitkami věcných vad rozhodnutí stavebního úřadu a procesu jeho vydání. Rovněž krajský soud posoudil věc zákonným způsobem, když žalobu stěžovatele zamítl.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Ze všech uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[17] O náhradě nákladů řízení rozhodl NSS podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti úspěch neměl a žalovanému, který měl ve věci úspěch a měl by právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady s tímto řízením nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. ledna 2019

Ondřej Mrákota
předseda senátu